

Otel Kosmos

Yelena Schmitz

An extract

Original title Hotel Kosmos
Publisher Querido, 2024

Translation Dutch into Turkish
Translator Ömür Akyüzlü Lümer

© Yelena Schmitz/Ömür Akyüzlü Lümer/Querido/Flanders Literature – this text cannot be copied nor made public by means of (digital) print, copy, internet or in any other way without prior consent from the rights holders.

On bir yaşındayım ve dikiz aynasından anne-babama bakıyorum.
Babam direksiyonda, annem açık camdan başını hafifçe sarkıtmış, saçları rüzgârda dalgalanıyor.
Arabanın içi ezilmiş muz ve sıcak deri koltuk kokuyor.

“Geldik sayılır,” diyor babam.

Arka koltuktan, yol boyunca tarlaları geçerek ilerleyişimizi seyrediyorum. Uzakta, geçen yıl bir kadının plastiğe sarılı hâlde bulunduğu kumul ormanları uzanıyor.
Ellerimi deri koltuğa yapışan popomun altına koyuyorum. Annemin bana spor mağazasından aldığı pembe şort açıkçası biraz sıkıyor.

Yağmur sakince yağıyor. Radyoda, Etna’daki volkanik patlama hakkında konuşuyorlar. Magma ve lava sözcüklerini duyuyorum; bir de içeride biriken ateşin nasıl füze gibi yukarıya doğru fırladığını.

“Nihayet gelebildik.” Annem iç geçiriyor. Kollarını camdan uzatıp bize doğru dalgalanan bayraklara el sallıyor.

‘Otel Kozmos.’

Başardık.

Otel Kozmos, üç yüz küçük bungalovdan oluşan bir tatil köyü. Girişte sizi cam kubbeli, büyük bir bina karşılıyor. İçinde lokanta, kafe, bowling pisti, süpermarket ve üç kaydıraklı bir yüzme havuzu var. Onun önünde, içinde bekçi kulübesinin de olduğu büyük bir otopark, biraz daha ileride çocuklar için küçük bir hayvanat bahçesi, tenis kortu ve çamaşırhane yer alıyor. Bunları biliyorum, çünkü geçen yıl da yine on gün Otel Kozmos’ta kalmıştık.

Girişte kocaman OTEL KOZMOS TATİL KÖYÜ tabelası asılı. Kozmos’un sonundaki S harfi biraz yamulmuş. Otel Kozmos logosunun yanında sarı yıldızlar parlıyor.

Babama “Kozmos ne demek?” diye soruyorum.

“Kozmos aslında boşluk demek.”

“Uzay boşluğu anlamında mı?”

“Evet, evren yani.”

“Buraya neden Otel Kozmos dediklerini anlamış değilim. Burası otel bile değil ki, tatil köyü.”

Babam gülüyor.

“Gezegeninizi bir süreliğine terk edip buraya gelebilirsiniz.”

Bekçi kulübesindeki adam bizi içeri alıyor.

Resepsiyonda yüzü sosis köpeğini andıran bir kadın çalışıyor. Adı VERA M. EVERMAN. Göğsündeki yaka kartında, adıyla birlikte dört ülke bayrağı yer alıyor, böylece konuştuğu dilleri görebiliyorsunuz. Aralarında Alman bayrağı da var. Resepsiyonda Alman bir aile bekliyor, ancak Vera söylediklerinden hiçbir şey anlamıyor. Vera M. Everman bize bir harita ve sarı bölgede bulunan 213 numaralı küçük evin anahtarını veriyor.

Bungalovumuz tatil köyünün ışık almayan kısmında. Her yer nemli toprak ve ağaç kokuyor. Yağmur mutfak pencerelerine vururken babam fırını yokluyor.

“Geçen yılki evin aynısı,” deyip başıyla onaylıyor.

Bizimkine göre daha büyük olan yandaki evde, bir aile eşyalarını boşaltmakla meşgul. Hepsi birbirine benzeyen dokuz kişiler. Annem onlara “Dalton ailesi” adını takıyor. Önünde üç kişilik oturma yeri, arkasında iki sıra koltuğu olan bir minibüsleri var. Ne buldularsa yanlarına almış gibi görünüyorlar, araçtan çıkan eşyanın haddi hesabı yok. Plaj sandalyeleri, plaj şemsiyeleri, termos çantalar, badminton raketleri, deniz ayakkabıları ve terliklerle dolu büyük poşetler, bir voleybol filesi, katlanır sandalyeler, bir mangal ve su dolu büyük bidonlar. Minibüslerinin arkasındaki bisiklet taşıma aparatında üç dağ bisikleti asılı.

Anneleri yağmur altında parmak arası terlikle geziniyor, saçları örgülü. Çocukların hepsinin saçları bir örnek: sarı, keçe gibi. Altı erkek, bir kız. Arabadaki eşyaları hızla içeri taşıırken birbirlerinin sırtına atlıyorlar. Baba Dalton terden sıırıslıkam olmuş. Bira kutusuyla gidip bungalovun verandasına oturuyor.

“Tamamdır Troy, bu kadarı yeterli,” diye sesleniyor. Oğlanlardan en uzun saçlı olanın adı, Troy.

Otel Kozmos’a yeniden geldik, çünkü burada her şey tanıdık. Dolap kapakları, yataklar ve uzaktan kumandaya aşınayız. Yüzme havuzuna ve süpermarkete giden yol zaten ezberimizde. Makarna ve iki litrelik kola alacağız. Açık büfede bir kez birlikte yemek yiyeceğiz. Geçen yılki tatilin aynısını yapmaya çalışacağız.

*

Annem havuz kenarında güneş gözlüğüyle oturuyor. Tırnakları mora boyalı. Sahildeymiş gibi davranıyor. Havuzun pencereleri buğulanmış, dış taraftaki açık havuzsa kapalı.

Babam annemin yanında, beyaz bir plaj sandalyesinde uzanıyor.

Annem daha dün akşam “Tam bir omurgasızın,” demişti.

Balıkların bile omurgası var. Üstünde ince, tüyümsü kılçıklar olan beyaz bir çizgi. Dikkat etmezsen boğazına takılabilir. Aklıma gelen omurgasız tek hayvan denizanası.

Babamın omurgasına bakıyorum; boynuna, kafatasına dek art arda uzanan bir sürü küçük omura. Omzuna hafifçe vuruyorum.

“Su kaydırağından birlikte kayalım mı?”

“Birazdan,” diyor.

Ses tonundan anlıyorum, birazdan hiç gelmeyecek. Birazdan'ın ‘şimdi’ye dönüşmesi genelde boş bir beklenti.

Havuzda sırt üstü, ellerim açık durabildiğim kadar duruyorum. Yanımda çocuklar, kimin en uzun süre nefesini tutabileceğini göstermek için yarışa tutuşmuş. Havuzun dibine oturup bir bardak çay içiyormuş gibi yapıyorlar. Ben sırt üstü uzanmış tavana bakıyorum. Her yandan borular geçiyor.

Kaydırağdan tek başıma kaymayı canım istemiyor, gidip annemlerin yanına uzanıyorum. Şezlongumdan gizlice duşlara bakıyorum. Birileri saçlarını yıkıyor. Kimin kiminle olduğunu anlamak hiç zor değil. Her tarafta aileler dolanıyor: Genellikle bir erkek, bir kadın ve bir çocuktan oluşuyorlar. Çocuk sayısı bazen iki ya da üçe, bazen de dört, beş, hatta altıya kadar çıkabiliyor. Ama hemen hemen hiçbir zaman, Daltonlar gibi yedi olmuyor.

Annem, kapağında zayıf kadınların görüldüğü bir dergi okuyor. Kumsalda bir aile fotoğrafına denk gelince başını kaldırıp bakıyor.

“Başka bir anne seçme şansın olsaydı, kimi seçerdin?”

Hangi tip anneleri daha sempatik bulduğumu hep merak eder.

“Onu mu?”

Kaydırağdan kayan anne Dalton’u gösteriyor.

Ayak baş parmağıma sarılı yara bandı çıktı çıkacak.

*

Kaldığımız evin banyo tavanında kocaman bir leke var.

“İnanılır gibi değil.”

Üçümüz birden yukarı bakıyoruz.

Babam rutubet olduğunu söylüyor.

Annem “Üstüne boya çeksen hiçbir şey anlaşılmaz,” diyor.

“O kadar basit değil.”

Babam geçen yıl, en az beş gün ter döküp yatak odamı baştan aşağı yeniden boyadı. Sürdüğü her kat çok önemliydi, boya yaparken onu rahatsız etmemiz yasaktı.

Bu ilk akşamımız ve biz geçen sefer ilk akşam yediğimizin aynısını yiyoruz: Kaşar peynirli dirsek makarna.

Makarnayı tek tek çatalıma topluyorum.

“Güzel olmuş mu?”

Başımı sallıyorum, ama kaşardan yanık tadı geliyor.

“Beğenmedin mi?”

Babam kabuk gibi sertleşmiş kaşarı kemiriyor. Çenesinin hareketinden anlıyorum.

“Birazdan birlikte televizyon izleyelim mi?” diye soruyor annem.

Ağzının iki yanı kukla gibi yukarı kalkıyor.

Konuşurken bazen halka sesleniyormuş gibi görünür.

Annem kanalları taradıktan sonra başladığı yere geri dönüyor. İlk kanalda bir şarkı yarışması var. Jüri, billur sesli sarışın bir kıızı, gözleri kapalı dinliyor. Kız, ilk kez başkasının önünde şarkı söylediğini açıklarken annesi de, kızını banyo kapısında durup dinlediğini, sesinin güzelliği karşısında şok olduğunu anlatıyor. Hiç de inandırıcı değil.

“Kız gerçekten iyi,” diyor annem.

“Dördü de döndü!” diye kıza sesleniyor sunucu. “Hepsi seni istiyor!”

Annem hep ona benzeyeceğimi düşünürmüş – bundan bir kez bahsetmişti. Hamileyken beni her şeyimle kafasında canlandırabiliyormuş, kendisinin küçük bir kopyasıymışım. Ne var ki ben düz, siyah saçlıyım, ayrıca büyüyünce astronot olmak istiyorum.

Burnuma kızarmış et kokusu geliyor. Yağmur aralıksız yağarken Daltonlar verandalarında sosisli sandviç yapıyor. Anne Dalton'un kahkahalarını duyuyorum. Oğlanlarsa terasta en yüksek sesle geçirme yarışındalar. Annem televizyonun sesini açıyor.

Öğleden sonra Daltonların dokuzunun birden su kaydırağından kaydığını görmüştüm, en arkadan, mayosu poposunun yarısına kadar sıyrılmış babaları geliyordu. Arkalarından kaydım, ama beni görmediler.

Televizyonda reklamlar var.

Babam "Diş fırçalama vakti Maia," diyor.

Banyonun penceresinden uzun saçlı çocuğa bakıyorum. Troy'a.

Ben sarı odada yatıyorum. Burası dört kişilik bir ev. Her şey dört kişiye göre tasarlanmış. Dört çorba kasesi, dört büyük tabak, dört küçük tabak.

Üç kişilik bir ev yok.

Yanımda, hayali kardeşime ayrılmış boş bir yatak var. Benden üç yaş küçük ve dediğim dedik bir tip. Adı Pluto. Atlama tahtasından birlikte nasıl atlayacağımızı hayal ediyorum. Gülünce yanaklarında beliren gamzeler aklımdan geçiyor. Kıvrır kıvrır siyah saç, kalkık burnu... Derken uyuyakalıyorum.

*

Resepsiyonun arkasında, bir kız minigolf toplarını sıralıyor. Yaka kartında yazan isim: SIGNE TROMSON. Uzun boylu, sarışın ve al yanaklı. Küçük, gümüş halka küpeler takıyor. Saçları sörfçülerinki gibi tuzlu ve kupkuru, denizden yeni gelmiş bir hâli var.

Yağmur yağmaya devam ediyor, ama babam dışarıya çıkmamız konusunda kararlı.

"Minigolf sopası. Üç kişilik," diyor Signe'ye.

"İki yetişkin ve bir çocuk mu?"

Babam başıyla onaylıyor.

"Ev numarası?"

"213. İki hafta kalacağız."

"Tamam. Kişi başı üç avro," diyor Signe.

Bir gözünün mavi diğerinin yeşil olduğunu yeni fark ediyorum.

Babam banka kartını arıyor.

Annem iç çekip babamı hafifçe kenara itiyor.

"Ben hallederim."

Adeta bizden daha hızlı yaşıyor.

Küçük el çantasından cüzdanını çıkarıyor.

"Buyurun," deyip bir onluk uzatıyor.

Signe bize minigolf sopalarını getiriyor.

Bir beyaz, bir pembe, bir de sarı top alıyoruz.

Bana ayrıca kurşun kalem ve puan tablosu da veriyor.

Yağmurluklarımızın fermuarını çekip ilk deliği arıyoruz.

Ben başlıyorum. Sonra annem, en son da babam.

Üçümüz de topu deliğe sokmak için en az altı vuruş yapmak zorunda kalıyoruz.

Her vuruşta puan tablosuna bir çizik atıyorum. Babam yarışı önde götürüyor. Annemi yanağından öpüyor, ama annem gözünü kaçırıyor.

“Ben bungalova dönüyorum,” diyor annem, küçük köprünün olduğu son parkurdan çıkar çıkmaz.

“Annen kendini pek iyi hissetmiyor. Sen de dönmek ister misin yoksa burada mı kalmak istersin?” diye soruyor babam.

Sopaları Signe’ye götürüp büyük salonda bir tur atıyorum. Yüzme havuzunun yanındaki küçük dükkanda yelpaze, deniz simidi, güneş gözlüğü, çengel bulmaca kitapçığı, mangal seti, şnorkel, kullan at fotoğraf makinesi ve deniz ayakkabısı satılıyor. Ayakkabı açık mavi renkte ve numarası benimkiyle aynı.

*

Sahil Evleri tarafına doğru tek başıma yürüyorum. Oradaki evlerin verandasından, uzaktan da olsa kumul ormanları ve deniz görünüyor. Sahil Evleri’nin bitiminden sola dönünce, tatil köyünün en uzak köşesine ulaşıyorum. Babam buraya gelmeme izin vermiyor. Bu civarda, artık bakımı yapılmayan eski, ahşap evler var. Çatı olukları örümcek ağlarıyla kaplı, pencerelerse tahta plakalarla kapalı.

Uzun otların arasında kırmızı gözlü bir tavşanla karşılaşıyorum. Beyaz tavşanların gözleri hep kırmızı mı olur? Tavşan zıplayıp uzaklaşıyor. Peşinden gitmek için küf tutmuş bahçe kapısından geçmem gerekiyor. Bir çalının altında beyaz bir kuyruk görüyorum. Gözleri balon gibi şişmiş ve irin içinde. Tavşan hasta ve çok hâlsiz gözüküyor.

“Neyin var, tavşancık?”

Tüylerinden bir parça kopmuş sanki. Çalının arkasında dört tavşan daha... Kırmızı gözleriyle boş boş önlerine bakıyorlar. Görmüyor olabilirler mi acaba?

“Size ne yaptılar böyle?” diye sorup elimi uzatıyorum. İstiflerini bozmuyorlar. Islak çimlerden koparıp burunlarına tutuyorum ve zihnimde onlara isim veriyorum. Zıpzip. Ponçik. Minik. Benekli. Topak. Yağmurluğum iyice ıslanıyor.

Hasta tavşanlar ne yer? Havuç mu? Belki birkaç tane havuç alıp buraya bırakabilirim. Ya da küp şeker.

Lokantada kesin küp şeker vardır.

Benekli, önüne bıraktığım çimeni kokluyor. “Dayan,” diye fısıldıyorum. Küçük böceklerle dolu sırtını okşuyorum.

*

Bekçi kulübesinde, dün bizi içeri alan adam çalışıyor. Üzerinde ikinci bir kürkü andıran büyük, yeşil bir kaban var.

Elimi kaldırıp selam veriyorum, o da aynı şekilde karşılık veriyor.

“Size bir şey sorabilir miyim?” diyorum.

Başını ‘tabii’ anlamında sallıyor.

“Evlerde fareler dolandığı söyleniyor.”

“Nereden duydun?”

Bir yandan bana bakıp kim olduğumu tahmin etmeye çalışıyor.

“Resepsiyonda önümüzde duran Alman bir kadından.”

“Hangi evde kalıyorsun?”

“213 numarada.”

“Orada normalde fare olmaz. Fareler kumullardan çıkıp sahil tarafındaki evlerin terasına girer ve oradaki elektrik kablolarını kemirir.”

“Peki onları siz mi yakalıyorsunuz?”

“Evet. Onları ağla yakalar, sonra da hangi kabloları kopardıklarını bulmaya çalışırım. Bir ay önce mesela, bütün köyde cereyan tamamen gitti. Öyle bir şey olduğunda ben de elektriği kontrol etmek için el lambasını alıp köyde dolanırdım. Vera da herkese battaniye, cips ve meşrubat dağıtır.”

“Vera M. Everman mı?” diye soruyorum.

Gülüyor.

“Elektrik kesintisi çok oluyor mu?”

“Eh işte. Gerçi seneye her şeyi söküp atacaklar zaten.”

Elleriyle bir kazaratarın çiti kaldırıp yıkmasını taklit ediyor.

Ardından bana elini uzatıyor.

“Hugo.”

“Maia.”

Yağmurun altında, bekçi kulübesinin önünde dikiliyoruz.

Benden iki tane üst üste, üç tane de yan yana koysan: İşte Hugo’nun boyutları. Kır saçları kirpi gibi kısa ve dimdik. Gülünce ağzında bir dişin eksik olduğu göze çarpıyor.

“Peki tavşanları da yakalıyor musun?”

Hugo iç geçiriyor.

“Onları nerede gördün?”

“Arka taraftaki boş evlerin orada. Beş taneydiler.”

Hugo askıdaki anahtarlardan birini alıp kendisiyle gelmemi işaret ediyor.

“Bin bakalım.”

Yeşil golf arabasına atlayıp yıkılmakta olan bungalovlara doğru sürüyoruz. Benim üzerimde de Hugo’nunki gibi bir yağmurluk ve yeşil pantolon var.

Tatil köyünün arka tarafındaki küçük ahşap evin yanına park ediyoruz.

“Neden tamir edilmiyor?” diye soruyorum.

“Bu evler çürümüş de ondan. Müdür otuzunu da yıkmamı istiyor. Zamanım var da sanki... Daha havuzdaki fayanslardan birkaçını tutkalla sabitlemem gerek. Resepsiyonun da boyanması lazım. Bariyer epeydir bozuk. Bowling pisti de son demlerini yaşıyor.”

Hugo’nun elleri boya, yapışkan ve kara lekelerle dolu.

Bahçedeki patikadan arka tarafa doğru yürüyoruz. Tavşanlar hâlâ aynı çalının altında. Uyuyorlar. Biri incecik bir ses çıkarıyor.

“Ölüyorlar galiba.”

Hugo kaşlarını çatıyor.

“Onlarla ilgilenemez misin?” diye soruyorum.

Hugo’nun hayvanları sevdiğinden eminim. Tıpkı benim gibi.

“Yves’e sorsan onları çöpe atmam lazım.”

“Çöpe atmak mı?”

Yumruklarımı sıkıyorum.

“Pis herif!”

“Sakin ol. Yarın onları karton kutuya koyup bekçi kulübesine götürürüm. İyileştiklerinde de evcil hayvan çiftliğine bırakırım.”

*

Evde annemi elektrikli süpürgeyle ortalığı süpürürken buluyorum. Yatak odasında, önceki ziyaretçilerden kalma kum bulmuş. Yağmurluğumla ıslak çoraplarımı sessizce çıkarıyorum.

“Bu akşam ne yiyoruz?” diye soruyorum en tatlı sesimle.

“Babana sor,” diye sesleniyor süpürge'nin üzerinden.

Babam televizyonun karşısında oturmuş, omuzlarını silkiyor.

“Lokantaya mı gitsek?” diye bir denemede bulunuyorum, ama kimseden yanıt gelmiyor.

Madem öyle diyerek buzdolabından soğuk makarna çıkarıp bir tabağa koyuyorum. Babamla televizyonda bilardo seyrediyorum. Annem süpürge'den sonra lavaboyu temizlemeye girişiyor. Kimse “uyku saati geldi” demeyince saat on buçuğa doğru kendiliğimden odama gidiyorum.

Yatakta uzanıp annemlerin sesine kulak veriyorum.

“Öyle bakma,” diyor annem.

“Burada olmak hiç hoşuna gitmiyor,” diyor babam.

Çatal bıçak ve tabakların lavaboda şangırdadığını duyuyorum. Annemden ses gelmiyor.

“Pes ediyorsun,” diyor babam.

Neyden bahsettiklerini bilmiyorum, ama bir gecede çözülecek bir şeymiş gibi tınlamıyor.

“Ya Maia'nın doğum günü partisi ne olacak?”

Peter'le Katharina?

Kız kardeşin?

Annem. Senin annen?”

Babam eski bir motor gibi cızırdayıp yeniden sessizliğe gömülüyor.

*

Ertesi sabah çatıya vuran yağmurun sesiyle erkenden uyanıyorum. Annem ve babam hâlâ uykuda. Bir uzay roketi resmi çiziyorum, ardından annemin kırmızı rujuyla boyadığım dudaklarımı resmin çevresine bastırıyorum. Kâğıtta on minik öpücük. Üstüne de şöyle yazıyorum: *I LOVE YOU TO THE MOON AND BACK!*

Kahvaltıda mısır gevreği yerine kruvasan yiyoruz. Babamın doğum günü, ama pek de kutluyor sayılmayız. Babam, bir yaş fazla ya da eksik, önemi olmadığını söylüyor.

“Sessizce geçirmeyi tercih ederim.”

Onun için bir sürprizim olduğunu söyleyip gözlerini kapatmasını istiyorum.

“Üç kadar say,” diyorum. Yaptığım resmi hızlıca tabağının üzerine bırakıyorum. Babam uzun zamandır görmediğim kadar çok gülüyor.

Sonrasında yüzme havuzuna yürürken bana eşlik ediyor. Çalıdan bir çiti budayan Hugo'yla birbirimize el sallıyoruz.

“O adam kim?” diye soruyor babam.

“Tatil köyünün bekçisi,” diyorum.

Adını kendime saklıyorum.

Babamın canı yüzmek istemiyor.

“Ben kafeteryada kahve içeceğim. İstedğin zaman gelip camı tıklatırsın. Olur mu?”

“Olur.”

Sırtımda havuz çantasıyla soyunma kabinlerine doğru ilerliyorum.

Suyun altında, görünmezmişim gibi davranıyorum. Güya tenim, suda çözünen, özel bir maddeden yapılmış. Kimsenin beni göremeyeceği, atlama tahtalarına yakın, derin kısımda yüzüyorum.

Dalga havuzunda Signe'ye benzeyen pek çok kız yüzüyor. On beş yaşında, cesur, civciv sarısı bikini giyen kızlar bunlar. Oğlanların çevresinden dolanıp birbirlerine su sıçratıyorlar.

“Sakin beni suya batırma!” diye bağıyor bir kız uzun boylu bir oğlana. Deniz gözlüğümü takıp bedenlerinin suyun altında salınışını izliyorum. Oğlanın eli kızın bel kısmında, alt bikinisinin biraz üzerinde. Nefesimi tutuyorum. Yeniden suyun üzerine çıkınca öpüşüklerini görüyorum.

Annemle babam sadece biri fotoğraflarını çekiyorsa öpüşür.

Suya birlikte dalacağım kimse yok. Çocuk havuzunda su sıçratmaca oynayacağım bir erkek kardeşim yok. Köpüklü su kaydırağında kimseyle yarışamam. Jakuzide uzun süre oturacak kadar sabrım da yok.

Soyunma kabininde yere çömeliyorum. Mayom ıslak, sıkılmaktan suyu çıkmış bir paçavra gibi yerde öylece duruyor. Yanımdaki kabinde iki kişinin ayaklarını görüyorum. Bir anne ve küçük bir kız banyo havlusunun üzerindeler. Deniz kızlarından söz ediyorlar. Benim ayaklarımın rengi solmuş. Yüzgece dönmüşler resmen. Kendimi olabildiğince yavaş kuruladıktan sonra kafeteryaya gidiyorum.

Babam mavi deniz ayakkabısını elinde tutuyor.

“Senin için,” diyor.

Ona sımsıkı sarılıyorum.

“Görür görmez sana yakışacağını düşündüm. Tam da senin ayak numaran!”

İçim içime sığmıyor!

*

“Tenis kortuna gelmek ister misin?” diye soruyor Troy. Üst dudağının üzerinde minik, sarı tüyler görünüyor.

“Ben Troy.”

Adını ilk kez duyuyormuş gibi yapıyorum.

“Maia.”

“Buraya ilk gelişin mi?”

“Geçen yaz da gelmiştim.”

Tatil köyünün bitimine kadar yürüyüp ellerimizi tel örgüye dayıyoruz.

“Çıkarın bizi!” diye bağıyor Troy. “Bizi burada zorla tutuyorlar!”

Gülüyorum.

Uzakta Hugo'yu görüyorum. Eski demir kapıları yeşile boyuyor.

“Kardeşin var mı?” diye soruyor Troy.

“Sıfır,” diyorum.

“Erkek kardeşinin adı Sıfır mı?”

“Hayır, hiç yok!”

“Hiç mi?” diyor. “Hiç erkek kardeşin yok mu yani? Peki kız kardeşin?”

“No,” diyorum.

“Nayn” deyip gülüyor.

“Sıfıra sıfır, elde var sıfır.”

Hepsinin adı T ile başlıyormuş. Timo. Terrence. Toby. Tasco. Teresa. Teddy. Troy.

Kardeşlerin adları genelde birbirine benzer. Bazen aynı harfle başlar. Bazen aynı harfle biter. Ya da bir bütünü işaret eder. Adlarını çiçeklerden alan üç kız kardeş tanıyorum. Troy'un beş erkek, bir kız kardeşi var. Hepsi de aynı anne-babadan.

"Biz sıradan bir aileyiz. Anne-babamızın tekrar evlenmesiyle bir araya gelmiş karma bir aile filan değiliz."

Karma aile. Boşanmış kişilerin yeni evliliklerinde, önceki evliliklerinden olan çocuklarıyla beraber yaşamaya başlaması böyle adlandırılıyor.

Troy'la eski tenis kortuna doğru yürümeye devam ediyoruz.

"Truva hikâyesini biliyor musun?"

Başımı evet anlamında sallıyorum.

"Peki sen Maia hikâyesini biliyor musun?" diye soruyorum.

"Hayır, hiç duymadım."

Troy ellerini ceplerine sokup bana gülüyor.

"Maia gökyüzünde büyük, mavi bir yıldız."

Biraz bekledikten sonra ekliyorum. "Bizimkiler bana yıldız adı koymuş. Eğer erkek kardeşim olsaydı, adı muhtemelen Pluto olacaktı."

"Ya da Mars!" diyor Troy. "Ya da... Büyük Ayı."

"Büyük Ayı, yıldızlı gökyüzündeki pazar arabası! Nerede görsem tanırım."

"Yıldızları izlemeyi ben de çok seviyorum," diye yanıtlıyor Troy.

Bir an sessiz kalıyoruz. Koyu kırmızı tenis kortu yağmurda ışıltıyor. Troy yırtık filenin altındaki eski püskü, ıslak tenis topunu işaret ediyor. Ona ilk ulaşan olmak için koşuyoruz.

"Yakala!" diye bağırıyor, iki elimle tek seferde yakalıyorum topu.

*

Babam, annem ve ben başından beri birlikteyiz. Üç kişilik bir aileyiz ve birbirimize bağlıyız. Burada geçen yıl yaptıklarımızın aynısını yapıyoruz. İlk akşam dirsek makarna, yağmurda mini golf. Her akşam birbirimize iyi uykular diliyor, sabahları günaydın demeyi ihmal etmiyoruz. Her şey olması gerektiği gibi. Herkes yapması gerekeni biliyor.

*

Signe bisikletimin tekerleklerini şişirirken bir yandan sakız çiğniyor.

"111 numaralı evde," diye fısıldıyor, "bir adam kendini asmış."

Ölü bir köpek gibi dilini çıkarıp bir süre öyle durduktan sonra bir anda ödümü patlatıyor. Gülüyoruz, ama kalbim anlattıklarından hâlâ küt küt çarpıyor. Signe frenlerin çalışıp çalışmadığını kontrol ediyor.

"Geçen yaz kumul ormanlarında bir kadının cesedini bulmuşlar. Ayakları yokmuş..." Kocaman açtığı gözlerini bana dikip hayalet taklidi yapıyor. Söylediğinin doğru olduğunu biliyorum.

"Bu gece her yeri sıkı sıkı kilitlesen iyi olur."

Yanıma bir adım daha yanaşıyor.

"Buradaki her şeyi dümdüz edeceklerini biliyor muydun? Ne var ne yok yıkacaklar."

Dudaklarını büzerek bir mumu söndürürmüşçesine üflüyor.

Bisikleti tatil köyünün dışına doğru, kumul ormanları boyunca sürüp kıyıdaki setin üzerinde kilitliyorum. Su yükselmiş. Gelgit olayı ayın hareketiyle ilişkili diyor babam. Tepenin en yüksek

yerine tırmanıyorum. Zirvede, deniz seviyesinin üstünde özgürüm. Kollarımı iki yana açıp bir geminin güvertesinde olduğumu hayal ediyorum.

Arkamda tiz bir ses duyuyorum. Küçük bir martı kumda bir çukurun içinde titriyor. Kanatlarını uzatmaya çalışıyor, ama kanatlarından biri diğerinden kısa.

“Gel, gel.”

Yuvadan mı düşmüş acaba? Henüz uçamıyor, burada annesini bekliyor da olabilir. Martı yavaşça başını uzatıp kanatlarını açıyor. Dikkatli adımlarla bana doğru sendeliyor. Küçük, mavi, boncuk gözleri ışıltılı.

“Yapabilirsin, Martıcık.”

Yeniden tiz bir ses çıkarıp sağ kanadını çırpıyor. Elimi uzatıyorum. Başını okşamak istiyorum. Ama çok yaklaşıncı çılgıncı basıyor, panikle havalanır gibi oluyor.

“Korkma.”

Elimi bir kez daha uzatıyorum.

“Gel bakalım Martıcık. Bana güvenebilirsin.”

Ürkerek geri çekiliyor. Dokunulmak istemiyor.

“Seni iyileştirebilirim,” diye fısıldıyorum.

Ama Martıcık topallayarak uzaklaşıyor ve bir daha arkasına bakmıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan uçup gidiyor.
